

Nieuwe duikers testen de wateren:

Beide duikers waren wellicht onzeker betreffende hun vaardigheden als nieuwe duikers, maar beiden handelden met gezond verstand toen ze merkten dat er iets niet klopte na hun duiken. Ze namen het juiste besluit betreffende het inroepen van hulp, ondanks hun gebrek aan specifieke kennis over DCO.

Duiker 1

De duiker is een 19 jaar oude student die sinds zes maanden gebrevetteerd is. Hij is actief, gezond, rookt en drinkt niet. De duiker heeft een geschiedenis als kind van luchtwegproblemen en zo nu en dan infecties, maar hij heeft al sinds vele jaren geen symptomen meer. Hij was goedgekeurd om te gaan duiken door zijn huisarts. Hij heeft sinds zijn brevettering niet meer gedoken en begint met een een-week lange reeks van ondiepe duiken met vrienden.

Het incident

De eerste duikdag begon met vier duiken tussen de 6 en 12 meter gedurende maximaal 25 minuten per duik. De duikstek was nieuw voor hem. Tijdens twee van de duiken voelde de duiker wat spanning en zonderde zich van de groep af om een snelle opstijging naar het oppervlak te maken. In beide gevallen kon de duikleider de opstijging van de duiker stoppen en was hij in staat de duiker te helpen om weer kalm te worden en weer af te dalen. Op de tweede duikdag maakte de desbetreffende duiker twee duiken op dezelfde stek. De eerste ging naar 18,2 meter gedurende 30 minuten met een 60 minuten oppervlakte-interval en daarna een 15,2 meter duik gedurende 20 minuten. Tijdens de tweede duik voelde de duiker zich opnieuw erg gespannen en begon snel naar het oppervlak op te stijgen. De duikgroepleider stopte hem opnieuw vlak onder het oppervlak en kreeg hem zover dat hij een paar minuten wachtte (en voorkwam daarmee mogelijk een onmiddellijke en ernstige verwonding).

De symptomen

Even later, toen de duiker het water uitkwam, was hij erg koud en vermoeid. Laat die avond, voelde hij, nadat hij was thuisgekomen, een geleidelijk begin van pijn in zijn rechterelleboog. De pijn werd intenser en hij kreeg ook een gegeneraliseerde hoofdpijn. Hij belde zijn eerste, brevetterende instructeur op die zij dat hij het gevoel had dat het onwaarschijnlijk was dat de duiker decompressie-ongeval (DCO) had opgelopen. De volgende avond, toen zijn symptomen aanhielden, belde hij DAN. Jammer genoeg was de duiker geen DAN lid en was hij meer dan drie uur verwijderd van de dichtstbijzijnde recompressiekamer. Vanwege de kosten van lokale evaluatie koos hij ervoor om met vrienden naar de kliniek te rijden en geen gebruik te maken van lokale medische evaluatie en assistentie.

De behandeling

Gelukkig voor de duiker verdwenen zijn symptomen helemaal toen hij behandeld werd volgens U.S. Navy Behandel tabel 6. Hij bleef de rest van de daaropvolgende dag voor observatie in het ziekenhuis en werd later ontslagen. Hoewel zijn symptomen relatief licht waren, had de duiker de juiste beslissing genomen om te bellen en advies te vragen. Hoewel het beter geweest was als hij eerst gezien was door een lokale arts, op 100 procent zuurstof gezet was en daarna vervoerd was naar een recompressiekliniek, waren de gevolgen van zijn verwonding toch positief. Bij postduik symptomen, zoals de duiker had, is het raadzaam een lokale arts te raadplegen, zelfs als die niet getraind is in duikgeneeskunde. Die arts kan basisinformatie verzamelen en basis fysieke en neurologische onderzoeken uitvoeren. Dit helpt niet alleen de diagnose DCO te stellen, maar het helpt ook andere mogelijke oorzaken van symptomen van een duiker uit te sluiten. DCO manifesteert zich niet altijd op een duidelijke manier en kan zelfs optreden na duiken die gewoonlijk iemand niet direct aan DCO doen denken.

Duiker 2

De duiker is een 30 jaar oude vrouw; ze is in uitstekende fysieke gezondheid, fysiek fit en rookt niet. Ze is sinds een maand gebrevetteerd en reist met eigen auto naar een recreatieve duikstek. Ze heeft twee duikdagen gepland. Het incident De eerste dag plande ze twee duiken om haar onlangs geleerde vaardigheden op te halen. Deze duiken, beide naar 7,6 meter gedurende 25 minuten, gingen zonder incidenten en verliepen gladjes. Op de tweede dag plande ze een 18,2 meter duik gedurende 50 minuten. Tegen het eind van de duik had ze trimproblemen en probeerde haar trimjacket te gebruiken om een eutraal drijfvermogen te verkrijgen. Dit vergrootte haar trimproblemen en ze maakte uiteindelijk een paniekopstijging helemaal naar het oppervlak.

De symptomen

Ze voelde zich duizelig en wat misselijk na het opstijgen. Nadat ze haar apparatuur had afgedaan, ging ze liggen en rustte uit. Na een oppervlakte-interval van twee uur voelde ze zich beter en leek vrij van symptomen; ze besloot een tweede duik te maken, een duik naar 13,7 meter met een totale bodemtijd van 25 minuten. Ze maakte een vijf minuten veiligheidsstop en kwam het water uit zonder symptomen te voelen. Ze begon direct na haar duik aan de terugrit. Om naar huis te gaan moest ze bergen over, waarbij ze op een hoogte van 1.981 meter kwam zo'n 90 minuten na haar laatste duik. Thuis, ongeveer vijf uur na het verlaten van het water, begon ze een algehele zwakte te voelen plus een tintelend, "prikkend" gevoel in haar linkerarm. Dit verergerde tot zwakte in haar hele linkerarm; haar eerdere misselijkheid kwam ongeveer een uur na haar thuiskomst ook weer terug.

De behandeling

De duiker ging naar de lokale spoedeisende hulp en werd gezien door een arts. Ze was geen DAN lid, maar de arts belde met DAN om het geval te bespreken. De duiker werd naar een hyperbare kliniek van een lokaal, groot medisch centrum vervoerd. Ze werd behandeld volgens een enkele U.S. Navy Behandeltabel 6 en voelde daarna een volledig verdwijnen van haar symptomen.

Bespreking

Deze twee incidenten wijzen erop dat er meer komt kijken bij duiken dan de brevettering. Als duikers moeten we eens goed naar onszelf - en onze buddy's - kijken om er zeker van te zijn dat we voorbereid zijn op bepaalde onderwaterervaringen; de zaak van comfort van de duiker komt naar voren in veel verwondingsgevallen die doorverwezen worden naar DAN. Beide duikers waren wellicht onzeker betreffende hun vaardigheden als nieuwe duikers, maar beiden handelden met gezond verstand toen ze merkten dat er iets niet klopte na hun duiken. Ze namen het juiste besluit betreffende het invoeren van hulp, ondanks hun gebrek aan specifieke kennis over DCO.

Duikers kunnen alle juiste vaardigheden in het zwembad en onder directe supervisie uitvoeren, maar hoe comfortabel zijn ze op het moment dat ze er zelf voor staan? Dat hangt van de duiker en de situatie af, maar controle over de ademhaling is een sleutelfactor in het behoud van comfort in het water. Factoren die de weerstand voor normaal ademen vergroten, zoals borstbandjes van het trimjacket, een gedeeltelijk opgeblazen trimjacket of een nauwsluitend natpak, kunnen het gevoel van ongemak bij de duiker verhogen; voeg daar een gebrek aan duikervaring op een nieuwe diepte en een nieuwe stek bij. Kijk nu naar het niveau van vaardigheden en het niveau van kennis van de duiker: dit komt niet automatisch overeen met comfort van een nieuwe duiker. Optimaal zou zijn als iedere duik overeen komt met de vaardigheden en kennis van de duiker. De eerste duiken na brevettering zijn nog steeds leerduiken.

Gewend raken aan de effecten van onderdompeling heeft veel te maken met het ontwikkelen van duiker comfort en verminderen van stress, spanning en zelfs paniek. In dit opzicht is in-water comfort net zo zeer een veiligheidsvaardigheid als trimmen. En dit is waar het Dan lidmaatschap en Alert Diver een rol kunnen

spelen. Zelfs tijdens de maanden waarin je niet duikt, kun je relevante duikveiligheidsinformatie krijgen die jou - en de anderen met wie je duikt - kan helpen om recreatief sportduiken beter te begrijpen. Als je duikbuddy's geen DAN lid zijn, of als je nieuwe duikers kent die nog geen lid van DAN zijn geworden, moedig ze dan aan om nu lid te worden. Er bestaat niet een enkele handeling die een eind zal maken aan verwondingen van duikers, maar een DAN lidmaatschap is een uitstekend begin van een lange en goed geïnformeerde carrière in recreatief sportduiken..